

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 26 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 716 (ΦΥΛ. 26)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ : Στὴν Πάτρα ξυπνᾶνε.
ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΑΓΩΠΗΛΟΥ : Αὐτοὶ οἱ δεῖλοί !...
(τοῦ Robert Lebrun).
ΦΟΙΒΟΣ ΛΗΡΗΣ : Eyes.
ΜΑΡΙΚΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ : Εἰδωλολάτρες.
ΠΕΤΡΟΣ ΧΛΗΡΗΣ : Κακότυχος.

ΜΙΚ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ : Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ : Νεοελληνικὴ φι-
λολογία. — Ξένη φιλολογία. — Ἡ Κοινὴ γνώμη.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΞΥΠΝΑΝΕ

Ἔτσι φαίνεται. Ἀρχινήσανε στὴν Πάτρα νὰ ξυπνᾶνε — καὶ νὰ ξυπνᾶνε μάλιστα μὲ ἀρχετὴ ὄρη. Ἐννοοῦμε τὸ φιλολογικὸ, τὸ διανοητικὸ ξυπνήμα. Νά, ἰδρῦθηκε ἐκεῖ τώρα τελευταῖα ἕνας σύλλογος, «Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Πατρῶν». Ὅπως γράφει μὲ Πατρινὴ ἡμερηίδα, «ἐμάο νέων, ἐφήβων καὶ δεσποινίδων, περὶ τοῦς 100, ἴδρυσε φιλολογικὸν ὄμιλον, μὲ σκοπὸν τὴν προστασίαν τῶν γραμμάτων. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιόν του, ἐκλεγέν διὰ μεγάλης πλειοψηφίας, ἔχει κατὰ σειράν ἐπιτυχίας ὡς ἑξῆς :

Ι. Ζήρας (δημοσιογράφος), Ἀνδρικόπουλος Κ. (δικηγόρος), Τσάμης Γ. (δικηγόρος) Νώντας Ἡλίοπουλος, Παπαρήστου (καθηγητῆς), Δημόπουλος (δημοσιογράφος), Κ. Μελισσαράπουλος καὶ οἱ ὀδ)δες Ἰσημὴ Παπαμικροπούλου, Δ. Παπαναγοπούλου καὶ Μ. Παπαγιαννοπούλου.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου φαίνεται καλὰ σὲ τοῦτο ὁμορφο γράμμα πού μᾶς στάλθηκε :

Ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος Πατρῶν» ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλει τὴν ἰδρυσή του.

Ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος», μὲ σκοπὸ τὴν ὠθησὴ τῶν δεσποινίδων καὶ νέων πρὸς τὴν ἀψηλότερη σκέψη, τὰ εὐγενικώτερα αἰσθήματα, τὴν πῶ ἀφέλιμη ἐνασχόληση, θὰ προσπαθῆσει νὰ ξυπνήσει τὴν κοιμισμένη μᾶς Πατρινὴ Κοινωνία καὶ νὰ ἐγκαινιάσει μίαν ἐποχὴ δράσης καὶ προόδου γιὰ τὰ γράμματα στὴν πόλη μᾶς.

Τὸ σκοπὸ του αὐτὸ ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος» θὰ προσπαθῆσει νὰ φτάσει μὲ διιάξεις, φιλολογικῆς συγκέντρωσης καὶ ἄλλα μέσα, καὶ μὲ τὴν ἐκδοσὴ, μὲ τὸν καιρὸ, φιλολογικῶν Περιοδικῶν.

Ἀπὸ ὧν τοὺς διανοοῦμενους καὶ τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων, ὁ Σύλλογός μᾶς, περιμένει μίαν συμπαινετικὴν ὑποδοχὴν καὶ πραγματικὴν ὑποστήριξιν.

Ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸ «Νουμά», ἕναν ἀπ' τοὺς μοχλοὺς τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μᾶς, περιμένουμε πολλὰ περιμένουμε ἴσια - ἴσια ἀπὸ κείνους πού ἔχουν καθήκον νὰ μᾶς βοηθήσουν, νὰ μὴ μᾶς ἀπαρηθοῦν.

Διατελοῦμε μὲ ὑπόληψιν

Ὁ Πρόεδρος
Ι. ΖΗΡΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΝΩΝΤΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ Δ. Συμβούλιον

Δυστυχῶς δὲ μᾶς περισσεύει τόπος γιὰ νὰ δημοσιεύσουμε ἄλλοτερο ἕνα ὁμορφο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν διιάξιν πούκαμε στὴν πρώτη συνεδρίαση τοῦ Συλλόγου ὁ Γεν. Γραμματεὺς του κ. Νώντας Ἡλίοπουλος. Ἔϊτα ἡ πρώτη διιάξιν πούγινε στὴν Πάτρα στὴ Δημοτικὴ γλῶσσα, κ' ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσιν. Τὸ μικρὸ τοῦτο κομμάτι εἶναι ἀρκετὸ νὰ δώσει μικρὴ ἰδέαν τῆς ὁμορφιάς τῆς :

«Ἔτσι λοιπὸν οἱ ὁμορφες ψυχῆς, σὰν τὰ μακρυνὰ τὰστέρια ἃς φαίνονται ὅτι λάμπουν ὄλες μαζί, ὅπως λάμπει ὁ Γαλαξίας εἶναι ἀπόξενες ἢ μὴ στὴν ἄλλη, ἀγνώριστες καὶ μακρυνές, κ' ἡ φλόγα τοὺς περνᾷ ἀπαρατήρητη μέσα στὸν ἀδιάφορο κόσμον...»

«Ὅλες αὐτῆς τῆς σπαρμένης καὶ ἀγνωρῆς καὶ παραπονεμένης ψυχῆς τῶν μπόεμ, τῶν τοιγγάνων αὐτῶν, σκοπὸ ἔχει νὰ συμμαζέψῃ καὶ νὰ προστατέψῃ ὁ Σύλλογός μᾶς... Ὁ Σύλλογός μᾶς θὰ εἶναι τὸ ἐντεκτῆριον τῶν ὁμορφῶν ψυχῶν κεί μέσα θὰ συναπαρτίζονται καὶ θὰ καλημερίζονται, θὰ γνωρίζονται καὶ θὰ δροσολογιούνται, θὰ μιλᾶν γιὰ τὴν κοινὴ πατρίδα, ὅπως τὰδέρφια στὴν ξενιτιά... Λέω μὲ τὸ νοῦ μου, πῶς ὅπως τὰ Προξενεῖα τῶν Κρατῶν ἔχουν σκοπὸ νὰ περιποιούνται καὶ νὰ προσφέρουν λίγη πατρίδα στοὺς ὁμοσθενεῖς, ἔτσι καὶ ὁ Σύλλογός μᾶς πρέπει νὰ εἶναι σκοπὸ νὰ συμμαζέψῃ τὰ παιδιὰ του τὰ σπαρμένα δῶ καὶ κεί, νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ, νὰ τὰ ζεστᾷναι κάτω ἀπὸ ἕνα μανθίλι ἀγάπης καὶ προστασίας, νὰ τοὺς δώσει ἕνα κομμάτι, νὰ τοὺς θυμίσει λιγάκι, ἀπ' τὴ χαμένη τοὺς πατρίδα, τὴν πατρίδα τοὺς τῶν ὁμορφῶν, τῶν μοσκοβολημάτων καὶ τῶν τραγουδιῶν. Αὐτὸς πρέπει νῆναι, καὶ θὰ εἶναι, ὁ πρῶτος σκοπὸς τοῦ Συλλόγου μᾶς.

Ἐπὶ δευτέρου σκοπὸ τοῦ ὁ Σύλλογός μᾶς πρέπει νὰ τὰ εἶναι τοῦτο : νὰ προπαγαντίσει γιὰ νὰ ἀνεύρει, ὅπου βρίσκονται, στὸ πρῶτο τοὺς στάδιο, καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐκκόλαψή τους, τῆς ἐκ προδιαθέσεως αἰσταντικῆς ψυχῆς, τῆς εὐαίσθητες ψυχῆς. Πάρτε τὴν κοινωνία γιὰ ἕνα ὄργχειον στὸ ὄργχειον αὐτὸ ἔξαιρονε πῶς βρίσκονται διαμάντια, ἄλλα μικρὰ, ἄλλα μεγάλα, ἀνεύρετα ἀκόμα καὶ ἀκαθάριστα. τὰ διαμάντια αὐτὰ καλοῦμαστε, δεσποινίδες καὶ κύριοι, νὰ τὰ βροῦμε, νὰ τὰ ἐπεξεργαστοῦμε, νὰ τὰ δώσουμε στὸ φῶς τοῦ ἡλιου ἐφτάλαμπρες Πούλιες καὶ Ἀθγερινούς...»

Ἐμεῖς εὐχόμεστε ὀλόψιχα νὰ προκόψῃ ὁ Σύλλογός αὐτός, πού τιμᾷ τὴν Πάτρα, καὶ νὰ βρεῖ μιμη-